

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 10458

Doknr.
327709

Dato
27-11-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 27. oktober 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 47 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 47:

”Vil ministeren fremlægge evidens for, at tvangsanbringelser af børn i dag fører til bedre vilkår for de respektive børn? Spørgsmålet stilles i forlængelse af samrådet med ministeren om tvangsanbringelser og bortadoptioner af udsatte børn den 22. oktober 2020.”

Svar:

Som det fremgik af min besvarelse af samrådsspørgsmål C-D den 22. oktober 2020, bør man efter min mening være varsom med at tale om evidens og dokumenteret effekt på anbringelsesområdet. Det er af gode grunde svært at dokumentere, hvordan et barns liv havde udviklet sig med eller uden en anbringelse. Jeg mener imidlertid godt, man kan drage konklusioner på baggrund af de tal og undersøgelser, der ligger, og som viser mig, at der i dag er for mange udsatte børn og unge, der får hjælp for sent.

En registeranalyse fra Social- og Indenrigsministeriet¹, der sammenligner 25-29-årige, der blev anbragt første gang som hhv. 15-17-årige og som 0-2-årige, viser, at de sent anbragte klarer sig dårligere end de tidligt anbragte på en række centrale parametre. Fx har 63 pct. af de sent anbragte grundskolen som den højest fuldførte uddannelse mod 52 pct. for de tidligt anbragte. 25 pct. af de sent anbragte har kontanthjælp som væsentligste indkomstkilde mod 21 pct. for de tidligt anbragte. For unge mænd gælder det, at 35 pct. af de sent anbragte har en strafferetlig dom mod 25 pct. af de tidligt anbragte. Dette på trods af, at en ny analyse fra Social- og Indenrigsministeriet viser, at tidligt anbragte generelt kommer fra mere udsatte hjem end børn, der bliver anbragt sent. Alligevel klarer de tidligt anbragte sig bedre senere i livet, i modsætning til hvad man kunne forvente. Jeg kan henvise til min samtidige besvarelse af SOU alm. del spm. 44, hvortil den omtalte analyse er vedlagt som bilag.

En undersøgelse fra VIVE af tidligere anbragte 18-årige² viser også, at de unge, der anbringes sent, har alvorlige problemer. Bl.a. har op mod hver tredje forsøgt at begå selvmord, halvdelen har selvskadende adfærd, og næsten en tredjedel har depressive symptomer.

Samtidig viser anbringelsesstatistikken, at der var ca. 5 gange så mange 16-årige som 1-årige, 2-årige eller 3-årige førstegangsanbragte i 2018. For over halvdelen af alle iværksatte førstegangsanbringelser i 2018 var den anbragte 13 år eller ældre. Statistik-

¹ Social- og Indenrigsministeriet (2020): Velfærdspolitisk Analyse – Tidligere anbragte som unge voksne.

² VIVE (2020): Tidligere anbragte unge – 18 år og på vej mod voksenlivet.

ken viser også, at omkring 80 pct. af de førstegangsanbragte børn i alderen 3-17 år, som blev anbragt uden for hjemmet i 2018, i årene op til anbringelsen havde modtaget en forebyggende indsats. Hver femte havde modtaget forebyggende indsatser i samtlige fire foregående år.

Tallene viser mig, at der er en tendens til, at udsatte børn anbringes for sent, efter lange perioder med forebyggende indsatser i forsøg på at undgå en anbringelse. Og med sene anbringelser følger større problemer i voksenlivet.

Ankestyrelsen har undersøgt fire kommuners praksis på anbringelsesområdet, og her fremgår det tydeligt, at i de undersøgte kommuner ses anbringelse som sidste udvej. Jeg bemærker også, at flere organisationer og fagfolk i medieudtalelser har advaret om, at nogle børn anbringes for sent i forhold til at rette op på skaderne.

Regeringen mener, at kommunerne skal sætte ind med den rette indsats i tide, også når den rette indsats er en anbringelse. Det er derfor, regeringen siger, at flere udsatte børn skal have et nyt hjem, og at flere skal have det tidligere.

Med venlig hilsen

Astrid Krag